

"UKRAINIAN LABOR NEWS"

Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba. Geo. Lalchak, President.

Subscription per year ... \$4.00

Telephone: J 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

газета для робочого людю - виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу. Влада Робітничо-Фармерського Видавничого Товариства, інкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Укр. Роб. Домі, на рош вулиці Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман. Ю. Ляльчак, голова.

Передплата на рік ... \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

Меломішених в газеті рукописів не звертається, хіба що дописувачеві ясно визначить, що бажає звороту свого рукопису на случай його опублікування та залучить поштовий стемпель на його пересилку.

ДВНАЙЦЯТА ГАНЕБНА РІЧНИЦЯ.

Дня 29. липня минуло 12 літ, як задували перші гармати вистрилі світової імперіалістичної війни, що точила людську кров, руйнувала народні багатства протягом чотирох років. Була це війна "за демократію", за те, щоб не було більше війни на землі — так пам'язали ті, що цю війну провадили. Війна, бачите, повстала тому, що Сербія вбив в Сараєві австрійського архієпископа Фердинанда. А вбив він його тому, що Австрія гнітила сербські і інші народи. Гнітила її "менші народи" Австрія, гнітила Німеччина, і гнітило показалося, що гнітила й Росія. Так отож "демократія" кинула у війну, щоб визволити ті народи, встановити на землі справедливості, а тоді війни нікому й снитися не будуть.

Аліянці "визволяли" народи, що були під Австрією й Німеччиною, а пініше й під Туреччиною, а Німеччина "визволяла" народи Росії, колишньої Англії, Франції і т. ін. Кожд народ Росії в 1917 році почав самі себе визволяти, на полях Франції повилася нова "визвольна" країна Морганя й Рокіфелера з 14-ма повійтими заповідями Вилсона.

Нарешті демократія побідила, воля малим поневоленим народам "завешена". Почався період світа. Поки версалський митротворці ділили світ за зеленим столом, малі й ще менші народи чубилися між собою... зброєю й за гроші тих самих версалських митротворців.

Потім самі "митротворці" пішли їх мирити й почали бити. Так вони без переставки б'ють "менші народи" в одному, то в другому місці й до нині. Б'ють як не в Африці, то в Сирії, або в Китаю, б'ють за те, що ті не розуміють законів демократії і ділять їх країни між собою.

Коли працюючи, повернувши з світової війни й заставши дома голод, нужду, загальної руїну — рушили на барикади, демократія привітала їх кулями. Так, бо після війни по цілому світі запаула демократія, а в будньому царстві кайзера — це й соціал-демократична. Малечки, перебудовані на демократичний лад країни — Польща, Болгарія, Румунія, Угорщина, Естонія, Латвія і інші вскрили шибеницями, на яких повисли ті, що не зрозуміли благодатів демократії й почали боротися за кусок хліба та за волю для працюючих.

Пініше з-за заелоні демократії висузули свої чорні облеччя фашизм, досім, чорна реакція. Вовки скинули овечу шкіру й закламцали зубами. 77 тисяч політичних своїх протинників, кращих представників робітничтва й селянства, кинули вони в тюрьму — це на восьмому році по закінченню війни.

А самі далі шалено зброщалися. В першу чергу з найбільш кров'ю очима поглядують вони на схід Європу: де на твердині С.Р.С.Р. повіяв червоний прапор. Вони готові кицнуть на него, але... небезпечно лишати дому. В дома генеральні страйни, упадок валюти і урядів та й суєдині після війни стали зуканями, задрісними, небезпечними.

Скільки вже ріжні конференції — весвітні й пісвітні — політичні, економічні, фінансові і роззбройні, найбільше цих останніх і в наслідку зброчили — хто як може, до другої ще більш своїми розмірами і наслідками світової війни готують! Ось маємо коротенький авіт самої Ліги Націй. Найбільші капіталістичні держави — Велика Британія, Франція і Злучені Держави найбільше грошей витрачають на озброєння. Велика Британія видає на озброєння своєї армії й флоту 578 мільйонів доларів річцо. Злучені Держави видають 554 мільйони доларів річцо. Це держави, які перед світовою війною між великими державками мали найменші сухопутні армії. Франція, та сама "прекрасна" Франція, що не може устатити свого франка, ані уряду, видає річцо 255 мільйонів доларів (а не франків) на армію.

Потім ідуть Японія, Італія, Німеччина, Польща. А радянська робітничо-селянська держава, все-ж таки одна з найбільш держав, витрачає, як каже сама Ліга Націй, на своє озброєння менше, чим роззброєна аліянтами Німеччина. І це тоді, коли вона допекла охоружена ворожими капіталістичними державами, коли вона відмовляється брати участь у всяких ліцензійних роззбройних конференціях Ліги Націй.

В 1914 році, 12 літ тому назад, коли світові капіталісти дія боротьби за власні інтереси мобілізували десятків мільйонів працюючих і точили їх кров протягом 4-ох літ, вони казали, що ця кров адеється за демократію, за те, що більше війни не буде. Нині вони самі кажуть, що демократії нема вже, і готуються до ще більшшої, ще страшнішої світової війни. Тепер вони самі признаються, що їхні інтереси так переплуталися в цілому світі, що вистарчить аби дві невеличкі капіталістичні держави почали воювати між собою, як негально спалачне віною цілий світ. Тепер ми чуємо, що Польща Пілсудського брякає зброєю на кордоні Литви й мобілізує нову 80-тисячну армію. Литва маленька держава на кордоні Польщі й Радянського Союзу, яка не хоче увійти в так звані "союз балтійських держав, що його від літ стваряє аліянція Польща проти Радянського Союзу. Литва веде переговори про заключення договору з радянським урядом. Польща-ж є лише наймитом світового капіталу й мусить робити те, що П кажають.

Так світові капіталісти, в погоні за наживою, за багатствами, за ринками, за колоніями, за гегемонією — готують криваву баню працюючим. Нині, в 12-ту річницю світової війни, працюючи цілого світа, без ріжнці політичних чи релігійних переконань, повинні однудушно гукнути: Геть капіталістичну війну!

А коли наперекір бажанням працюючих війна таки вибухне, то зробить її віною klasовою, пам'язуючи, що тільки соціална революція, тільки перемога робітничої класи в класовій війні усеує на завжди всі війни з лица землі.

НЕ ДАЙТЕ СЕБЕ ЗДУРИТИ.

До нас пишуть українські фермери з Іст Селкіркі і задиють, що це значить, що в Іст Селкірці, Манітоба, який належить до виборчого округу Спрингфілд, повилася вже оголошення консервативного агента з Вінніпегу др. М. Мігайчука, на яких говориться, що він, Мігайчук, кандидує в тому окрузі на посла до домініанного парламенту, як "робітничо-фермерський кандидат".

Довідемося також з новинки в "Кан. Українець", що Мігайчук в своїй кандидатурі "стоїть при незалежній програмі, з закраскою робітничо-фермерською".

Знаючи Мігайчука як агента консервативної партії, одночасно довідемося, що консервативна партія номінувала в тому окрузі своїм кандидатом Т. Гея. Виходить, що консервативна партія матиме в окрузі Спрингфілд аж двох кандидатів: одного офіційного, а другого "незалежного", з "закраскою робітничо-фермерською".

Розуміється, це вносить замішання між українських фермерів і вони звертаються до нас за вивіщенням справи. Це, товариші фермери, вмисне робиться для посіяння серед вас замішання. Консервативні знають, що в окрузі Спрингфілд буде невдовзі номінований прогресивно-фермерський кандидат, якому правдоподібно дасть також своє попертя Незалежна Партія Праці. Це буде поважна загроза консервативному кандидатів. Щоб відібрати українські голоси від прогресивного кандидата, тому так вчасно й "незалежно" повилася як кандидат "з закраскою робітничо-фермерською" — Мігайчук.

Адже-ж минулого року того самого Мігайчука консервативні возили на свою номінаційну конвенцію до Стоивол, де хотіли зробити його своїм кандидатом, але не вдалося і номінували Ісламдіда. Звичайно, всі більші політики все мають до своїх послуг ріжних продажних агентчків, а між українськими підпанками їх аж надто багато.

ДИЯЛЕКТИКА ІСТОРІЙ.

"Комуніст" — орган Ц. К. К. П. (б.) У., тої партії, що створила Радянську Україну, зробивши себе діти, відійшов у минуле, передавши прапор, що він з честю ніс довший час, "Комуніст" (своєму вихованцю).

Така діалектика історії, такі протиріччя життя. Ту Україну, що її зацькував російський царат, що її остаточно радий був добути російський капіталізм, хоча-б він був представлений лівішими з лівих — соціалістами.

Ту Україну, що так давно була лише "битим шляхом" для імперіалістичної Росії, та інших, могла воскресити тільки Жовтнева революція, на теренах кол. Росії, її міг відновити лише пролетаріат.

Так і сталося. Не зважаючи навіть на те, що отой пролетаріат в наслідок тих самих історичних умов сам в українському місті був в більшості зрусифікований. Не селянство безпосередньо, не "надкласова", як вона себе вважала (цілком неправдиво) інтелігенція, не буржуа, не "найширші" соціалісти, ніхто з тих, хто знав лише один тип розвитку — як у культурній Європі — тип розвитку буржуазного, ніхто не в силі був, навіть, коли щиро того хотів, вивести занадбану Україну на шлях дійсного, національного розвитку саме тому, що часи Гарібальді давно вже минули. У весвітні дари розвивувся хижий імперіалізм, якого може подолати лише пролетарська революція, який вже не дасть розвинути німці, що не завоювали раніше націям під сонцем промислового та фінансового капіталу.

Отже, цей невлабаний хід історії привів до банкротства усіх, що змагалися воскресити Україну "трудову-народно", а по сути буржуазно-куркулівську. Ці-ж вимоги життя довели до того, що єдино можливу в 20-му столітті Україну ра-

діалом, але не вдалося і номінували Ісламдіда. Звичайно, всі більші політики все мають до своїх послуг ріжних продажних агентчків, а між українськими підпанками їх аж надто багато.

"З закраскою робітничо-фермерською." Яким би колором Мігайчук сам себе не малював, ми знаємо, що він ні з робітничством, ні з фермерством нічого спільного не мав і не має. Може коли якому фермерові чи робітникові зуба вирвава та здається, що й цим він не може багато похвалитися.

Цю "закраску" він наклав на себе тільки для обдурення українських фермерів, виборчого округу Спрингфілд. З робітниками в місті Вінніпегу він хіба має стільки спільного, що не раз кинув на них блягу з консервативної платформи. Дурить він людей, а за ним і "Кан. Українець" тим, що пішов він кандидувати "на просьбу українських виборців в окрузі Спрингфілд".

Таку "пробсуду" може дістати кожний. Це є звичайна виборча шопка для задушення й збаламушення українських виборців. Але українські виборці округу Спрингфілд повинні вже раз показати, що вони не є такими нерозважними, якими уважають їх ріжні консервативні агенти української померції, які що тижня міняють свою "закраску". Українські виборці повинні показати Мігайчукові, що серед них нема місця ніяким "независимим" людям без ріжнці їх закраски. Досить їм торгувати совістю й честю українських фермерів. Українські фермери в окрузі Спрингфілд повинні віддати свої голоси тому, якого поставити фермерська організація.

До кандидатури Мігайчука ми вернемося ще й іншим разом.

ПЕТЛЮРІВ МІНІСТЕР ПРО ПЕТЛЮРУ.

Володимир Темницький, бувший Петлюрив міністер закордонних справ, вийшов в газеті "Вісник" статтю про Петлюру, з якої ніде наводимо уривок.

Нехай нікого не млять ані не тривожать ті голоси української націоналістичної преси, що потім, як С. Петлюра убив Жид Шварцбард, проголосував Петлюру національним героєм, представником і подвійником української національної ідеї, борцем за державну ідею України. Все це, мовляв, гірщина по обіді, підправлена антижидівським соусом... Інакше ці пани співали тоді, як С. Петлюра товк собою по політичній сцені! І хоч і тодішній погляд на діяльність С. Петлюри випливав з цілком іншої політичної орієнтації чим теперішній наш, то мусимо признати, що ближій був до історичної правди чим теперішні їхні нещирі славослова.

Коли ми сьогодні спиноємося над постаттю С. Петлюри, то далеко ми від того, щоб знущатися по його смерті. Не хочемо теж саїно піддержувати засади, що про померших не личить інакше говорити, як тільки добре.

Дивимося на його діяльність, тільки як соціалісти і як соціалісти її осуджуємо. Основною помилкою в діяльності С. Петлюри і тов. було незрозуміння фундаментальної правди, що на Україні після більшовицької революції та в сусідстві з Радянською Росією не може бути місця для дрібнобуржуазної демократичної республіки! Одно з двох: або мфнархія млітаристична, на похованні деспотична та грубо буржуазна, або Радянська Соціалістична Республіка. Третій лав датур. Гетьманщина Скоропадського, це й був завізок монархії, яка при душой допомозі могла дати українську державність вище названої типу. Але С. Петлюра в злучі з іншими повалили ці завязки державности. Радянська Україна, що творилася при допомозі Радянської Росії, була шим другим типом державности України, що в дану хвилину був можливість до зреалізування і Петлюра уважав своїм найважнішим завданням якому найбільш зважувалося перешкаджати творенню та консолідації тієї державности — аж до ганебної інтервенції Польщі з злочасним походом Пілсудського на Київ.

А вже нам соціалістам зовсім ніяково було на душі, що С. Петлюра входив за соціаліста, як соціаліст розпочав свою політичну діяльність і пишався нею у святочних хвилях свого життя. Тимчасом ціла його політична діяльність в часі державного будівництва була різким запереченням соціалістичних ідей і соціалістичного світогляду. Як соціаліст, що посе-

Я не дипломат. Не професор. Не архітект. Не архімайдит. Я лише Куркуленко. І проте дякує лише добра бажаю.

Я збираю колочки не тому, щоб людей ними колоти. Я не винен, що вони декого колять. Правда, кажуть, в очі колять.

"Укр. Голос" мене хвалить. "Кан. Українець" — за спасення моєї душі молиться. Думає, що зробить мене на тамтому світі папою римським.

Коли вже зайшла мова про целібатство, чий про життя целібатників, то мені вже дізуть на голову грішні думки.

Знаю, що грішні, а ніяк від них не віджуся.

Думаю я про те, як то єгомощі целібат і целібату притримують і діти їх татами кличуть.

Кажуть, що целібатникам не вільно женитися, але вільно тримати ключиці. Деякі целібатники, коли до них приїздає біскуп, відсаляють своїх ключиці з дітьми "на вакації".

Кажуть, що раз біскуп застав в целібатника в хаті діточку.

А це звідки, єгомощю, такі курчатка? — запитав він целібатника.

— З інкубатора — відповів той.

Кажуть... От краще буду мовчати.

Ох, і грішні-ж думки лізуть мені на голову. Аж гуля від них на голову.

Хто чим живе?

Голуп — грушками на вербі.

"Укр. Голос" — петлюривськими маніфестаціями в Київ і Харкові.

"Січ" — гетьманськими повстаннями на Україні.

"Кан. Українець" — надією на консерватив.

Мігайчук — зміною закрасок.

Зайшла мова про Мігайчука.

Я є той душою, що нехай він передфербується кожної п'яниці, то безплатного тикета до Оттави не дістане.

Мігайчук каже, що він "незалежний", але нічого не згадує, кому на цему залежить, щоб він був "незалежний".

Спитайте його, товариші фермери.

Якось то Мігайчук хвалявся в англійських газетах, що він має у Вінніпегу за собою орґанізацію, яка числить 3,000 членів.

А болай ті курка фишула! Чому-ж тоді не кандидувати в Вінніпегу? — З три тисячями членів був-би в парламенті ще за пару тижнів до виборів.

Петлюривці кажуть, що ніякого погромів вони на Україні не робили, але почали вже вбивати свідків цих погромів.

Тепер самі своїми ділами в Парижі свідчать проти себе.

Петлюривці кажуть, що їм ніхто не докаже, що вони робили погроми, а самі вбивають свідків.

Розуміється, повбивати всіх свідків, тоді ніхто не докаже.

Вінніпегські бизнесмени кажуть, розвивайте рідну індустрію і купуйте товари "гомейд", а поліція протягом чотирох днів арештувала, накрила й закрила аж чотири індустрії... самогонки.

Куркуленко.